

Phần 3

Chương 9

“**Đ**ừng lại gần tôi!” Sở Cuồng nói lời này nhưng bộ dạng có vẻ ngoài cứng trong mềm.

Bộ dạng này của hắn không biết đã chạm vào dây thần kinh muốn chiếm hữu nào của Nhậm Cửu, nàng quẹt nước bọt, chỉ muốn nhào tới cắn hắn một miếng nếm thử mùi vị.

Nhậm Cửu từng bước ép sát, Sở Cuồng như gặp phải đại địch, ánh mắt ngày càng lạnh lùng: “Cảnh cáo lần cuối, đừng lại gần tôi thêm một tấc nào nữa...”

Nhậm Cửu một chân bước tới, không biết đã lại gần hắn thêm bao nhiêu tấc rồi. Sở Cuồng tái mặt, nhưng thấy chiếc chân gà nướng vàng kia như ma trảo chụp tới, giọng nữ giầu trong người Sở Cuồng lại xuất hiện: “Tần suất tim đập đạt trạng thái cảnh báo, đề nghị sĩ quan có hành động thích hợp, đề nghị sĩ quan có hành động thích hợp.”

Trán Sở Cuồng lấm tấm mồ hôi, hắn nghiêng răng, đưa tay ra sau lưng, tiếng kim loại ma sát xoẹt qua, chỉ thấy tay hắn cầm một vũ khí màu bạc, trên vũ khí lóe lên ánh sáng, “xoẹt” một tiếng, một chùm sáng màu đỏ bắn ra, vô cùng chuẩn xác bắn trúng chiếc chân gà, Nhậm Cửu còn chưa kịp phản ứng thì chiếc chân gà kia đã “bùm” một tiếng biến mất trong không khí.

Nhậm Cửu ngăn ra: “Xảy ra chuyện gì?”

Sở Cuồng thoải mái thở phào: “Đã tiêu hủy mục tiêu thành trạng thái phân tử, có thể hạ thấp cấp độ cảnh báo.”

Nhậm Cửu không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn: “Chàng dám tiêu hủy thịt ta tốt bụng đưa cho chàng sao!” Đại Bạch đứng bên cạnh Nhậm Cửu không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ cảm thấy chủ nhân mình bị ăn hiếp, tuy nó hơi sợ Sở Cuồng, nhưng lúc này vẫn lấy hết dũng khí nhe nanh gầm gừ với Sở Cuồng. Nhậm Cửu đá Đại Bạch một cái, sợ Sở Cuồng cũng “xoẹt” một cái tiêu hủy Đại Bạch, “Chàng có biết một con gà chỉ có hai chân không? Không dễ gì mà ăn được không?”

Sở Cuồng liếc nhìn Đại Bạch đang nhe nanh, nhíu mày: “Quan niệm của các người cần phải thay đổi, đó không phải là thức ăn.” Hắn nghiêm túc nói, “Là vũ khí hóa học.”

Nhậm Cửu càng thấy kỳ quái hơn: “Ăn nó rồi chẳng lẽ nó sẽ biến thành gà sống lại trong bụng chàng, sau đó mổ bụng chàng chui ra ngoài sao?”

Sắc mặt Sở Cuồng càng nặng nề: “Không bài trừ xác suất xảy ra những chuyện nghe thấy đã hãi hùng như vậy.”

“Tin những chuyện này có thật mới khiến người ta nghe thấy đã hãi hùng đó!”

Sở Cuồng im lặng một hồi: “Xin lỗi, tôi cho rằng trong chuyện này chúng ta tạm thời không thể hiểu nhau, thứ lỗi cho tôi cáo lui trước.” Nói xong hất quay người về phòng, Nhắm Cửu giật giật khoe miệng, nghĩ dù sao thuốc ông chủ hiệu thuốc đưa vẫn còn nhiều lắm, lần sau lại tìm cơ hội vậy. Lòng còn chưa nghĩ xong, chỉ thấy Đại Bạch bên cạnh nhanh như chớp xông về phía trước, nhắm vào vai Sở Cuồng mà nhào tới, khí thế hung mãnh này chính là điển phạm của Vạn thú chi vương sau này, nhưng vì Vạn thú chi vương hiện nay còn nhỏ nên chỉ cào được tới thắt lưng Sở Cuồng.

Phản ứng của Sở Cuồng cũng không chậm, ngay lúc Đại Bạch nhào tới, hắn đã móc vũ khí màu bạc ra, nhắm vào đầu Đại Bạch, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, chỉ nghe Nhắm Cửu hét lớn: “Đừng giết nó!”

Sở Cuồng nhíu mày, vũ khí trên tay cố ý chệch góc, một phát súng đã lên nòng trượt qua đuôi Đại Bạch, đốt cháy lông trắng trên đuôi nó, rơi thẳng bên chân Nhắm Cửu, chìm vào trong đất, chỉ nghe dưới đất truyền đến nhiều tiếng nổ nhỏ, là tiếng động cuối cùng trong đời của con sâu cái kiến bất hạnh nào đó, sau khi thanh âm chìm xuống, Nhắm Cửu toát mồ hôi... suýt chút nữa nàng đã bị tiêu hủy một cách vô duyên vô cớ rồi, ngay cả khói cũng không thấy...

Còn ở chỗ Sở Cuồng, sau khi bắn trượt, Đại Bạch đã nhào lên người hắn, vì đòn vừa rồi nên Sở Cuồng mất trọng tâm, dễ dàng bị Đại Bạch ấn xuống đất, nó bò lên người Sở Cuồng, theo bản năng thú tính sai khiến, Đại Bạch há miệng cắn lên cổ Sở Cuồng! May mắn là lúc này Sở Cuồng đang đội chiếc nón giáp trong suốt, phần cổ gắn liền với cổ áo, y phục trên người hắn cũng vô cùng chắc chắn, Đại Bạch có làm thế nào cũng không cắn vào được.

Nhắm Cửu vốn đang lo lắng Đại Bạch sẽ cắn chết Sở Cuồng, nhưng thấy cảnh này, nàng khoanh tay đứng bên cạnh xem tuồng, nhìn Sở Cuồng bên trong mặt nạ mặt tái như sắp chết. Cho nam nhân này rèn luyện một chút cũng tốt. Nhắm Cửu nghĩ vậy.

Vừa cắn vừa liếm vừa cào, khuấy đảo hồi lâu, Đại Bạch thấy nón giáp che đầu Sở Cuồng không hề hư tổn, nó hơi hoang mang quay đầu nhìn Nhắm Cửu, bộ dạng giống như không biết phải làm sao, nhưng hiển nhiên là nam nhân dưới người Đại Bạch còn hoang mang hơn nó, bàn tay nắm vũ khí dùng lực khiến các khớp trắng bệch.

Nhắm Cửu nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy nói không chừng Sở Cuồng sẽ mất không chế, nàng bước tới nhắc móng trước của Đại Bạch lên rồi ôm nó lại: “Được rồi được rồi, không có chuyện của ngươi nữa, đi chơi đi.” Đại Bạch không phục, cổ họng vẫn phát ra tiếng kêu ừng ực, Nhắm Cửu đánh đánh vào đầu nó, nhỏ giọng lầm bầm, “Nam nhân của ta đã bị ngươi dọa đến phát khóc rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa, đi đi!” Nàng đặt nó xuống rồi gọi lớn một tiếng, “Đại Hoàng!”

Nghe thấy tên này, Đại Bạch lập tức cụp đuôi trốn mất.

Sở Cuồng vẫn nằm ngửa dưới đất bất động, Nhắm Cửu ngồi xồm xuống nhìn hấn: “Ta đuổi nó đi rồi, đứng dậy đi.” Lúc này Sở Cuồng mới cử động, hấn đưa tay định lấy nón giáp xuống, nhưng động tác bỗng khựng lại, Nhắm Cửu thấy sắc mặt hấn càng khó coi, nàng nhú mày hỏi, “Lại làm sao nữa?”

“Nón giáp...” Trán hấn toát mồ hôi lạnh, “Dính đầy nước bọt của sinh vật, không thể phán đoán nó có ăn mòn hay không...”

Nhắm Cửu thở dài: “Về mặt này thì chàng đúng là nhát gan thật.”

“Vô tri.” Giọng Sở Cuồng bình thản, nhưng sắc mặt đã tái đi, “Trong tinh hệ, chiến đấu giữa sinh vật nhân hình và phi nhân hình để tranh đoạt không gian tồn tại hoàn toàn vượt qua tất cả nhận biết của cô, cơ thể bọn chúng là vũ khí hóa học hung ác nhất, nếu không có bảo vệ bên ngoài mà tiếp xúc với chúng thì không khác gì tự sát...” Chưa dứt lời, Nhắm Cửu đã chùi đi nước bọt của Đại Bạch còn sót trên mũ giáp hấn, sau đó giống như lần trước ấn nhẹ vào nút bấm bên đầu hấn, “Bụp” một tiếng, gỡ nón giáp ra.

“Vậy sao, có thấy tay ta bị thối rữa không?”

Sở Cuồng im lặng nhìn bàn tay Nhắm Cửu một hồi, sau đó âm thầm đứng dậy lui ra ba bước, “Trong vòng ba ngày xin đừng lại gần tôi trong vòng một trượng.”

Nhắm Cửu dẫu môi, chuyện này người có thể quyết định được sao... Hơn nữa... “Chẳng phải trên người chàng có thứ gì đó phải tiếp xúc với ta mới có thể dùng sao?”

Sở Cuồng im lặng, vô cùng ảm đạm nhắm mắt, một lúc sau mới nói: “Hôm trước tôi đi tuần tra hoàn cảnh xung quanh thấy ở lưng núi phía sau hình như có một cái hồ, nước cũng trong lắm, chắc là nước nguồn, nhưng vì cây cối che mắt nên không biết làm sao đến đó được, có thể nhờ các hạ dẫn đường không, tôi cần phải nhanh chóng tẩy rửa triệt để, còn cô cũng nên đi cùng tôi để tắm rửa luôn.”

“Tắm à...” Nhắm Cửu mờ ám kéo dài vĩ âm, “Cùng tắm à! Được, đương nhiên là được!”

Mặt hồ phản chiếu ánh trăng, nước trong khe róc rách róc rách chảy vào hồ, rồi lại chảy ra một hướng khác, rơi xuống một tảng đá lớn hình thành một cái thác nhỏ, cảnh này dưới trăng thu lá đỏ tự nhiên trở nên tuyệt sắc.

Quả nhiên là một nơi tốt để hành sự!

Nhắm Cửu rung động vì mỹ cảnh, vốn muốn ngâm một bài thơ để Sở Cuồng nhìn mình bằng con mắt khác, tức cảnh sinh tình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại trong đầu cũng chỉ có ba chữ “Đẹp quá đi”, bụng không mài nổi chút mực, Nhắm Cửu chỉ đành cho qua.

Thật ra cho dù nàng ngâm được thơ Sở Cuồng cũng chưa chắc để tâm đến, hấn lấy trong y phục ra một cái ống nhỏ, cẩn thận thò xuống nước: “Kiểm tra chất lượng nước.”

“Bắt đầu kiểm tra chất lượng nước, khởi động kiểm tra vi sinh vật, bắt đầu đo lường khoáng chất...” Giọng nữ cứng đờ lại lên tiếng, “Kiểm tra chất lượng nước hoàn tất, nước uống cấp độ ba.”

Sở Cuồng vui mừng ngạc nhiên: “Chất lượng nước cũng tốt lắm.”

Nhằm Cửu đã quen với sự tồn tại của giọng nữ kỳ lạ kia, dù sao trên người nam nhân này cũng có quá nhiều thứ kỳ quái rồi, thêm một cái nữa cũng chẳng sao, nàng bắt đầu cởi y phục định nhảy xuống nước, “Chàng mò mẫm xong chưa? Xong rồi thì chúng ta nhanh chóng hành sự... à, nhanh chóng tắm đi!”

Sở Cuồng gạt đầu, cũng không quan tâm Nhằm Cửu đang làm gì, hấn nhắc chân bước xuống hồ nước mát lạnh. Cứ đi đến khi nước sâu đến eo, hấn đứng tẩn trong nước, chỉ để phần cổ lộ lên trên, sau đó... bất động.

Bàn tay đang cởi y phục của Nhằm Cửu khựng lại: “Chàng đây là... tắm đó sao?”

“Tôi đang tẩy rửa triệt để.”

Nhằm Cửu quay đầu nhìn hấn: “Như vậy thì tẩy rửa được gì?”

“Quần áo.” Sở Cuồng không nhìn cũng đoán được Nhằm Cửu đang dùng bộ mặt vô tri nhìn mình, hấn nhắm mắt nhàn nhạt nói, “Đây là đồng phục quân dụng chống áp suất chống khuẩn chống nước chống lửa cùng với chức năng lưu trữ gấp mười lần nữa, bất kể dính phải vật ô uế đến đâu, chỉ cần dùng nước xối đi là sạch sẽ ngay.”

Đây rốt cuộc là y phục thần kỳ gì vậy...

Bởi vậy sở dĩ hấn có thể lấy trong túi ra nhiều vũ khí miên miên bất tuyệt như vậy là vì y phục này có thể chứa nhiều đồ hơn bề ngoài sao? Hơn nữa còn không bị bất kỳ vật gì làm bẩn, chỉ cần xối nước là được? Chả trách sau khi bị Đại Bạch liếm, hấn chỉ quan tâm đến nón giáp thôi...

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến y phục, Nhằm Cửu chỉ vào áo ngoài đã cởi đi của mình: “Vậy còn ta thì sao? Ta phải làm sao đây? Chàng bảo ta đến đây để nghe chàng huênh hoang về y phục à?”

Mí mắt Sở Cuồng vẫn bất động: “Vừa rồi tôi nói rồi, tôi phải tẩy rửa triệt để, còn các hạ cũng cần tắm rửa.”

Nhằm Cửu nghiêng răng: “Bởi vậy ý chàng là muốn ta cởi sạch y phục tắm trước mặt chàng à? Mà chi đơn thuần là tắm thôi sao?”

Sở Cuồng im lặng một hồi, cuối cùng nhíu mày mở mắt: “Cô có ngại cởi quần áo không?”

Nhắm Cửu phần nộ: “Ta ngại!” Nàng vút áo ngoài xuống đất, “Đương nhiên ta ngại! Chàng tưởng đại gia đây trước mặt ai cũng coi y phục được hết sao? Ta có thô lỗ thế nào thì cũng là một nữ nhân mà! Là một nữ nhân có XXYY đầy đủ đó!”

Sở Cuồng ngẩn ra trong một khắc: “Xin lỗi, tôi quên mất.”

Nhắm Cửu: “...”

Sở Cuồng suy nghĩ một hồi rồi gật đầu quyết định: “Vậy thì đừng coi hết, cứ để vậy xuống đi, xin nhớ là cố gắng cách xa tôi một trượng. Với lại hồ này chỗ sâu nhất là hai trượng, xin chú ý là đừng rời bờ quá xa, vượt quá phạm vi năng lực của tôi thì tôi không cứu nổi cô đâu.”

Nhắm Cửu dẫu môi nhảy ào xuống nước, trong lúc Sở Cuồng còn đang ngẩn ra, nàng đã ở dưới nước lặn đến trước mặt hắn, gần như dán sát vào mũi Sở Cuồng ngoi lên, nàng dụ dỗ hắn: “Đừng có xem thường người khác! Cửu gia đây từ nhỏ đã nhảy nhót dưới hồ mà chưa từng sặc nước lấy một lần!”

Nếu như vậy cũng được coi là dụ dỗ thì...

Sở Cuồng mặt không biểu hiện đẩy con ma Nhắm Cửu ra, vuốt mặt nói: “Tốt lắm, vậy cô có thể tránh xa tôi hơn một chút rồi.” Nhắm Cửu bất động, nhìn thẳng vào mặt hắn: “Nếu ta không lý giải sai lời vừa rồi của chàng thì chàng không biết bơi đúng không?”

Sở Cuồng cũng không che giấu, gật đầu thừa nhận: “Không sai.”

Người rèn luyện thân thể đến mức gần như không có khuyết điểm mà lại không biết bơi? Đối với Nhắm Cửu thì... đây thật là một tin mừng động trời!

Nàng nhếch môi bật cười, hai tay đặt lên vai Sở Cuồng, bàn chân dán vào đất mềm dưới đáy hồ, vì hiện giờ Sở Cuồng đang đứng tấn nên nàng còn cao hơn Sở Cuồng một cái đầu: “Chúng ta chơi một trò chơi đi.”

Sở Cuồng nghiêm túc nhìn nàng. Nhắm Cửu cười càng hơn hờ hơn: “Gọi là, bắt và bị bắt.” Nói xong, tay nàng dùng lực, chân gạt Sở Cuồng một cái, ý đồ muốn Sở Cuồng té xuống nước sau đó mặc nàng đùa giỡn, nhưng nào ngờ nàng dùng lực thật mạnh nhưng Sở Cuồng vẫn đứng tấn bất động, lạnh lùng nhìn nàng: “Ngu xuẩn, với sức của cô mà muốn đẩy ngã tôi xác suất gần như bằng không...” Còn chưa dứt lời, Nhắm Cửu vì dùng lực quá mạnh nên chân kia đang đứng trên bùn nhão dưới hồ trượt đi, nàng kêu lên một tiếng, trong lúc Sở Cuồng còn chưa phản ứng được, mặt đã “bóp” một tiếng đập vào mặt Sở Cuồng, răng lợi va vào nhau, trong phút chốc mùi máu tanh lan ra giữa môi hai người.

Mùi... máu tanh?

Sắc mặt Sở Cuồng tái đi, tim bỗng đập hỗn loạn, cả người hắn nhũn ra, Nhắm Cửu đè hắn cùng ngã xuống nước, nước lạnh còn chưa qua đỉnh đầu, lòng Sở Cuồng chỉ còn một ý nghĩ, tiêu rồi...

Uống máu nhau, đây là...

Lập - khế - ước - kết - hôn - đó!

Chương 10

Thân thể ấm áp ôm chặt lấy hắn, có một thứ mềm mềm dán lên môi hắn, mùi máu tươi và màu máu nhàn nhạt phản chiếu ánh trăng loang ra trong nước hồ trong suốt.

Sở Cuồng không nhìn người đang đè trên người mình, chỉ nhìn ánh trăng bị sóng nước lung linh bẻ cong, chúng đang được phân hóa thành những tia sáng động lòng người, nhưng lại giống như những lưỡi dao xẻo thịt, từng dao từng dao cắm vào tim hắn... Sở Cuồng giống như cá chết bị màn đao kiếm này đâm thủng, sau đó mặc cho mình từ từ chìm xuống đáy hồ, ánh mắt hắn trống rỗng ảm đạm, hắn bỗng nhớ lại rất lâu về trước, không biết từng đọc được một câu trong cổ thư của tinh cầu nào:

Nếu thật sự có thần vận mệnh, vậy hãy thay tôi níu áo người, lớn tiếng hỏi tại sao lại để tôi gặp được cô ấy? Tại sao lại để cuộc đời tĩnh lặng như tờ của tôi đột nhiên náo động như vậy? Tại sao lại để linh hồn tôi đau đớn như thiếu đốt thế này? Hả? Cô gái mà tôi không có được kia!

Từ khi có trí nhớ đến nay, chưa có những dòng chữ trừu tượng nào có thể khiến Sở Cuồng cảm thấy kinh tâm động phách đến vậy, đương nhiên là trừ câu cuối cùng.

Lúc rơi xuống nước thật ra Nhậm Cửu cũng hơi hoảng loạn, nhưng Sở Cuồng bị Nhậm Cửu va vào đến rách môi lại còn bị đẩy ngã thật sự quá trấn định, cũng không hề giãy dụa lấy một lần, ngoan ngoãn thuận theo lực đạo chìm xuống hồ, người không biết bơi mà cũng có thể thản nhiên như vậy, đương nhiên Nhậm Cửu cũng phải thản nhiên rồi, nàng ôm Sở Cuồng thật chặt, môi cũng dán lên miệng hắn, nàng thực hiện tất cả những bước hôn mà nàng biết, chỉ chờ nam nhân như đóa hoa trắng này không chịu nổi nữa, đỏ bừng mặt đẩy nàng ra, tay chân luống cuống bò lên bờ, sau đó ôm ngực khóc lóc: “Sao cô có thể làm chuyện này với tôi, đã vậy thì cô phải chịu trách nhiệm.”

Nàng tưởng tượng vô cùng đẹp đẽ, nhếch môi bật cười, nước hồ lạnh lạnh chui vào miệng, Nhậm Cửu ngoảnh đầu phun nước trong miệng ra.

Đến khi nàng quay đầu lại thì không thấy nam nhân như đóa hoa trắng đâu mà chỉ thấy một nam nhân bắt đầu trợn trắng mắt.

Nhậm Cửu cả kinh, nàng kéo cổ áo hắn, chân đạp mạnh, hai người lập tức ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

Sở Cuồng đã ngất đi, Nhắm Cửu vội kéo hắn lên bờ, Sở Cuồng nằm cứng đờ trên bờ như chết rồi, Nhắm Cửu vỗ vỗ vào mặt hắn như sắp điên: “Không phải đó chứ, đùa một chút mà chàng chết rồi sao, không phải chứ!”

Nàng vỗ vào mặt Sở Cuồng đến đỏ mà đối phương cũng không có phản ứng, Nhắm Cửu nóng lòng gãi đầu, một quyền đâm vào bụng Sở Cuồng, thân hình Sở Cuồng co giật phun ra một ngụm nước, Nhắm Cửu thấy có công hiệu, lại đâm cho hắn mấy quyền thật mạnh nữa.

“Khụ... ĐỪNG...” Sở Cuồng tỉnh rồi, nhưng Nhắm Cửu không dừng mà lại đánh hắn một quyền nữa, “Khụ! ĐỪNG đánh thức tôi!” Hắn trầm giọng ảm nhận, ngoảnh đầu đi không nhìn Nhắm Cửu, “Cho tôi biết đây là mơ đi.”

Khiến sĩ quan Sở Cuồng nói ra những lời trốn tránh hiện thực này thật sự là kỳ tích. Nhưng hiển nhiên là Nhắm Cửu không thấy có kỳ tích gì cả, sắc mặt nàng như thường, thậm chí còn tàn nhẫn hơn bình thường, nàng lại vỗ vỗ mặt hắn để hắn tỉnh táo lại, cưỡng chế Sở Cuồng dời ánh mắt lên người mình: “Chàng đừng bị nước làm mê muội chứ! Đây làm sao có thể là mơ được, vừa rồi chàng bị ta đẩy ngã, chúng ta vô tình hôn nhau, trong miệng ta vẫn còn mùi máu của chàng nè, chắc chàng cũng có đúng không, mau tỉnh táo lại đi! Đây là hiện thực đó!”

Sắc mặt Sở Cuồng xám ngoét giống như sắp chết đến nơi.

“Thật sự bị nước làm ngốc rồi sao...” Nhắm Cửu đưa tay sờ lên đầu hắn.

Sở Cuồng yên lặng hồi lâu, cuối cùng ngồi dậy như chấp nhận số mạng: “Có một chuyện tôi cần phải giao phó với các hạ.”

Nhắm Cửu giận dỗi thu tay về: “Chàng nói đi.”

“Vừa rồi chúng ta đã uống máu nhau.”

Nhắm Cửu chép miệng: “Đúng vậy.”

Thần sắc Sở Cuồng khó dò, dường như đang dùng toàn lực nhẫn nhịn thiệt thòi và không cam dâng trào trong lòng. Hắn ảm nhận hồi lâu, cuối cùng cố ép mình bình tĩnh lên tiếng: “Tôi thuộc hạm đội Húc Nhật nhưng đồng thời cũng là người sinh ra ở tỉnh hệ Sâm Long, phục tùng pháp luật của tỉnh hệ, tuân thủ phẩm chất đạo đức và phong tục tập quán của tỉnh hệ Sâm Long.” Nhắm Cửu gật đầu, Sở Cuồng khó nhọc nói, “Vừa rồi chúng ta đã uống máu tươi của nhau, trong phong tục của tỉnh hệ Sâm Long, đây là nghi thức ký kết khế ước kết hôn. Đây vốn chỉ là một phong tục, nhưng theo diễn biến thời đại, nó đã trở thành tượng trưng cho việc ký kết khế ước hôn nhân chính thức. Bất kể người sinh ra ở tỉnh hệ Sâm Long sống ở đâu, một khi uống máu tươi của đối phương, tín hiệu sẽ thông qua máy nhận dạng phát đến mạng lưới của Liên minh, nhập vào hồ sơ cá nhân, nếu muốn giải trừ khế ước cần phải ra tòa công chứng của tỉnh hệ lập hợp đồng ly hôn, như vậy mới coi như giải trừ quan hệ pháp luật chính thức của hai bên.”

Nhắm Cửu chớp mắt, “Nhưng máy nhận dạng của chàng đâu có ở chỗ chàng.”

“Không sai, đang ở chỗ cô.”

Bởi vậy, hiệu quả phát tín hiệu cũng như nhau...

Nhắm Cửu yên lặng nhìn Sở Cuồng thần sắc nặng nề hồi lâu, bỗng nhiên nàng mở to mắt, không dám tin nói: “Lẽ... lẽ nào... bây giờ chúng ta đã trở thành phu thê trong truyền thuyết rồi sao!”

Hiện thực được lớn tiếng tuyên bố này khiến sắc mặt Sở Cuồng càng xám hơn.

Hắn là sĩ quan cấp một của hạm đội Húc Nhật, trong kế hoạch cuộc đời của Sở Cuồng, hắn chỉ hi vọng đời mình chỉ kết hôn một lần, tìm một người thích hợp, hoàn thành khế ước nên có trong đời này. Không sai, hắn coi quan hệ của bọn họ chỉ là khế ước, giống như khế ước của mình và quân đội vậy. Kết hôn sinh con lập gia đình, sau đó bảo vệ họ, đối với Sở Cuồng thì điều này thể hiện trách nhiệm và sứ mệnh.

Nhưng cho dù là Sở Cuồng, cho dù hắn là người chỉ coi hôn nhân như một nhiệm vụ trong đời, Sở Cuồng vẫn không muốn ký kết khế ước này với một cô gái ăn thịt của hành tinh khác chỉ mới quen không lâu.

Về mặt nhục thể, Sở Cuồng nghĩ mình không thể nào tiếp nhận được cô ấy.

Mặt khác, Sở Cuồng là một người cứng đầu, có kế hoạch thì sẽ làm theo kế hoạch, có quy tắc thì phải làm theo quy tắc, hắn cảm thấy cuộc đời mình nên như vậy, thẳng thớm ngay ngắn, trên thực tế, trước khi đến tinh cầu này, cuộc sống của hắn đích thực là như vậy, khiến hắn yên tâm, vừa ý và mãn nguyện.

Nhưng sau khi gặp Nhắm Cửu, dường như tất cả đều thay đổi.

Cô gái này thích phá vỡ lẽ thường, không làm theo quy tắc, cuộc đời cô ta giống như cây bút trong tay một đứa trẻ, không biết sẽ vẽ ra đường cong thế nào, sống rối tinh rối mù lại thích gì làm nấy, thật khiến người ta... không thể hiểu nổi.

Bởi vậy về mặt tâm lý, Sở Cuồng không thể tiếp nhận Nhắm Cửu. Hắn nghĩ họ rõ ràng là đại diện điển hình của hai loại tính cách.

Sở Cuồng nhìn cơn đau trong đầu: “Trong hôn nhân, tôi hi vọng đối với đối phương cũng trung thành như với tổ chức, tuy chúng ta không minh bạch mà ký kết khế ước, nhưng trong quan hệ khế ước này tôi sẽ thẳng thắn với các hạ.” Hắn vô cùng nghiêm túc, “Tôi không muốn nảy sinh quan hệ X với các hạ, hơn nữa, vì khế ước này do tai nạn mà ký kết, bởi vậy tôi muốn nhờ các hạ sau khi giúp tôi tìm lại được máy bay, hãy cùng tôi về tinh hệ Sâm Long làm khế ước ly hôn để không trở ngại chuyện cưới gả của đôi bên sau này.”

Nhắm Cửu nghe xong, không nghĩ đã nói ngay: “Trước đó ta không nói cho chàng biết là ta muốn cướp chàng làm tướng công sao? Không dễ gì ông trời

mới cho ta một khởi đầu tốt như vậy, để chúng ta bớt đi bao nhiêu chuyện mà thành thân luôn, chàng còn muốn ta thả chàng đi sao, chàng nằm mơ đi, ta sẽ kéo lấy chàng cả đời.”

Vậy là sắc mặt Sở Cuồng càng tái đi vài phần.

Tắm rửa xong, hai người ướt đầm trở về, Nhắm Cửu vẻ mặt vui vẻ, Sở Cuồng âm ỉ ủ rũ, cảnh tượng này dường như khiến người trong trại hiểu ra điều gì, mọi người cười vô cùng ám muội tán đồng.

Nhắm Cửu tươi cười chào hỏi họ, nhưng cũng không rêu rao sự tình, nàng cảm thấy phải nhân tối nay biến chuyện này thành thật luôn, theo nàng thì như vậy mới thể hiện được quan hệ chắc chắn.

Trước khi xuống nước Nhắm Cửu có cởi áo ngoài, thuốc X bên trong vẫn được giữ kĩ, nàng nhìn cách ăn mặc của Sở Cuồng, lòng nảy ra một kế, vỗ vỗ vai hắn như huynh đệ, thức tỉnh sĩ quan cao cấp nào đó như đang mộng du. Ánh mắt nào nề của Sở Cuồng in gương mặt Nhắm Cửu, hai mắt nàng giống như tập hợp tinh tú khắp trời, chói sáng lấp lánh, để lại bóng đêm càng tối tăm hơn trong lòng Sở Cuồng.

Sở Cuồng cố gắng: “Giải trừ khế ước đi. Tôi nghiêm túc kiên trì yêu cầu.”

Nhắm Cửu phẩy tay: “Chuyện đó không quan trọng.” Nàng lờ đi thần tình ngày càng hoảng hốt của Sở Cuồng, “Chúng ta còn phải xuống núi tìm máy bay của chàng nữa mà.” Nhắm Cửu nói, “Hôm nay chàng mặc áo khoác có nón đánh con trai Huyện lệnh, chắc họ đã nhớ chàng rồi, lần sau chúng ta không thể ăn mặc như vậy nữa.” Nàng nghiêm túc nói, Sở Cuồng cũng tạm gác tâm sự nặng nề trong lòng sang một bên, nghiêm túc lắng nghe, “Ta đi tìm người kiếm một bộ y phục sạch sẽ, tối nay đem cho chàng mặc thử, có chỗ nào không vừa thì ta sửa giúp chàng.”

Sở Cuồng cân nhắc một hồi: “Không thành vấn đề, nhưng quần áo dính vào người phải tiến hành khử độc, ở đây lại không có điều kiện khử độc, ngoài ra, nhất định phải cho tôi quần áo có công năng lưu trữ ít nhất gấp mười lần, như vậy mới có thể bảo đảm mang theo tất cả các vật phẩm, chuẩn bị cho lúc cần thiết.”

Nhắm Cửu phẩy tay: “Không có khử độc cũng không có lưu trữ mười lần gì hết, y phục chỉ có thể che chắn và giữ ấm thôi, chuyện khác chàng tự nghĩ cách đi, về trước chờ ta đi, tìm được y phục ta sẽ về.”

Sở Cuồng còn muốn nói, nhưng Nhắm Cửu đã đi xa, hắn chỉ đành im lặng nhìn xuống, im lặng nhìn bầu trời tối đen đầy sao lấp lánh, im lặng phát ra một tiếng thở dài cực nhẹ: “Thật muốn trở về...”

Nhắm Cửu tìm được ở chỗ thổ phỉ Át cường tráng mấy bộ y bào to rộng, y phục này Sở Cuồng mặc chần chẫn sẽ rộng, nhưng mà không sao, Nhắm Cửu hi vọng nó rộng một chút cho dễ lột ra, trước khi vào cửa, nàng còn rút thắt lưng của y phục ra giấu trong người.

Lúc này Sở Cuồng đang ngồi trong phòng mình lục lọi đám vũ khí kỳ lạ cổ quái của hắn, Nhắm Cửu nhìn một đồng vật kim loại có đen có trắng trên bàn hắn, nàng cảm thán: “Rốt cuộc trong y phục chàng chứa bao nhiêu thứ vậy.”

Sở Cuồng trấn định đáp: “Ở đây là một phần năm.”

Nhắm Cửu dẫu môi, đưa y phục cho hắn: “Chàng ra sau bình phong thay đi, cởi y phục xong thì đưa cho ta, ta xếp giúp chàng.”

Không có dị nghị gì, Sở Cuồng ra sau bình phong, một lúc sau hắn cởi y phục màu đen trên người ra đưa cho Nhắm Cửu, Nhắm Cửu đón lấy y phục bên cạnh bình phong, giả vờ nghiêm túc đảo mắt một vòng ra phía sau, bộ phận quan trọng bị y phục của thổ phi Ất che mất, nhưng không hề trở ngại đến việc Nhắm Cửu thương thức thân hình có tỷ lệ hoàn mỹ của hắn, Nhắm Cửu nuốt nước bọt, vội vã lui ra vài bước, ôm chặt lấy ngực... Trong sáng quá lâu rồi, hình ảnh này đối với nàng thật vô cùng kích thích.

Nhưng tâm linh được thỏa mãn tạm thời không khiến bước chân Nhắm Cửu dừng lại, nàng trải y phục Sở Cuồng lên giường, nghỉ một hồi, lần trước hình như hắn lấy ra loại thuốc màu trắng ăn một viên chịu được một ngày trong chiếc túi trước ngực, Nhắm Cửu tìm một hồi, lấy bên trong ra rất nhiều đồ đạc, trên người nàng có máy nhận dạng của Sở Cuồng, có đồ chạm vào nàng liền phát ra âm thanh “tít tít”. Nhắm Cửu hoảng loạn nhét đồ vào lại.

Sở Cuồng từ sau bình phong hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, không có gì, trong y phục chàng có đồ rớt ra, ta nhặt lại cho chàng rồi.”

Giải quyết Sở Cuồng xong, Nhắm Cửu càng vội vã tìm hơn, đầu óc nàng cố gắng nhớ lại hình dạng chiếc hộp đó, bỗng nhiên lấy ra được một chiếc hộp màu trắng, nàng mở ra, bên trong quả nhiên là loại thuốc mà Sở Cuồng uống.

“Quần áo này to quá.” Sở Cuồng nói sau bình phong.

“Được rồi, chàng cứ mặc đi đã, ra đây ta sẽ sửa lại cho.” Nàng run tay lấy thuốc bột màu trắng ra, đổ một ít vào trong hộp, nàng nhớ ông chủ từng nói với nàng, thuốc này được tính cực mạnh, không thể bỏ nhiều, một lần nhiều nhất chỉ được dùng một chút bằng hạt gạo thôi. Nhắm Cửu đang suy nghĩ xem rốt cuộc hạt gạo to bao nhiêu, giọng Sở Cuồng lại vọng ra từ sau bình phong, “Có phải cô đã lén tôi làm chuyện gì không?”

Câu này khiến Nhắm Cửu giật mình run tay, cả gói thuốc đổ hết vào trong hộp.

“Có phải cô giấu thắt lưng đi rồi không?” Sở Cuồng lại nói từ sau bình phong.

Thì ra hắn nói chuyện này! Nhưng tại sao không nói rõ trước chứ, làm nàng giật cả mình! Nhắm Cửu nhìn bột thuốc trong hộp mà im lặng, chỗ này không

biết là bao nhiêu hạt gạo rồi đây... Trên mỗi viên thuốc đều dính thuốc X rồi... Vậy chẳng phải sau này mỗi ngày Sở Cuồng uống thuốc đều...

Nhắm Cửu ngăn ra, đột nhiên cảm thấy như vậy cũng tốt lắm. Dù sao cũng do tự hấn chuốc lấy mà...

“Mau đưa thất lưng cho tôi.”

“Hả... Ồ... Được được.” Nhắm Cửu lắc lắc chiếc hộp màu trắng, để mỗi viên thuốc đều dính bột thuốc, trước khi đặt chiếc hộp vào lại trong túi Sở Cuồng, nàng mở hộp xem thử, mấy viên thuốc màu trắng bên trong đều dính bột trắng, phối hợp với chiếc hộp cũng trắng, nếu không xem kỹ vốn không nhìn ra được. Sở Cuồng là người đã quen ăn thứ này, chắc trước khi ăn không quan sát kỹ đâu nhỉ...

Nhắm Cửu nghĩ nghĩ rồi đặt chiếc hộp vào lại.

Nàng đưa thất lưng cho Sở Cuồng, Sở Cuồng cột quần lại bước ra, Nhắm Cửu nhìn hấn: “Y phục này đúng là chỗ nào cũng phải sửa mới được. Chắc phải sửa hơi lâu...” Nhắm Cửu vờ như không có chuyện gì nói: “Bây giờ ta hơi đói rồi, ra ngoài ăn cơm xong sẽ quay lại sửa cho chàng, bây giờ vẫn có người đang nướng thịt bên ngoài, có muốn ta đem một ít về cho chàng không?”

Nghĩ đến cảnh tượng ăn thịt, Sở Cuồng bỗng thấy cả người cứng đờ, hấn lui lại vài bước, đi đến bên giường, lấy chiếc hộp màu trắng trong y phục ra: “Không cần, tôi không cần ăn những thứ đó.”

Nhắm Cửu mờ ám nhìn chiếc hộp trong tay hấn, gật gật đầu: “Ừ, được, vậy chàng từ từ ăn đi, ta ra ngoài trước đây, chút nữa sẽ quay lại.”

Trước khi ra cửa, Nhắm Cửu nhìn thấy Sở Cuồng lấy ra một viên thuốc, ngửa đầu nuốt xuống.

Thật ngoan, nàng thầm nghĩ. Vậy là nàng đi lấy một con gà nướng, vừa tức tốc giải quyết, vừa ngồi xôm trước cửa âm thầm chờ đợi động tĩnh. Nhưng chờ hồi lâu cũng không thấy bên trong có người mặt đỏ bừng thần trí bất minh xông ra, ôm ngang nàng đưa vào phòng.

Nhắm Cửu phun xương gà đầy đất, thấy người trong trại cũng đã thu dọn đồng lửa giải tán, nhưng Sở Cuồng vẫn chưa xông ra.

Nhắm Cửu không nhịn được nữa, nàng đẩy cửa bước vào, thấy Sở Cuồng co ro nằm trên giường, hấn quay mặt vào trong, Nhắm Cửu nhìn không rõ biểu hiện của hấn, nàng cẩn thận dè dặt bước tới: “Ê, chàng làm sao vậy?” Sở Cuồng bất động, đến càng gần, Nhắm Cửu nghe thấy hơi thở nặng nề của, lòng nàng thầm hân hoan, đưa tay đặt lên cánh tay hấn, “Chàng vẫn ổn chứ?”

Nàng lật người Sở Cuồng lại, nhưng không thấy gương mặt đỏ bừng đầy mồ hôi mà là Sở Cuồng mặt tái nhợt toát mồ hôi lạnh nhũu chát mảy.

Nhằm Cửu giật thót, “Chàng làm sao vậy? Sao lại...” Sao lại giống như trúng độc vậy? Nhằm Cửu lo lắng, không phải chứ, thuốc X mạnh đối với Sở Cuồng lại là thuốc độc sao?

Trong lúc hoảng hốt, cổ tay bỗng bị giữ chặt, là Sở Cuồng kéo lấy nàng: “Cô...” hắn nhìn thẳng vào Nhằm Cửu, Nhằm Cửu bị hắn nhìn khiến lòng thất lại, “Đối với tôi...”

Nhằm Cửu vội xua tay: “Không phải ta đối với chàng không tốt đâu! Ta tuyệt đối không có ý không tốt với chàng đâu! Chàng thả ta ra đã, ta đi tìm đại phu cho chàng!”

Sở Cuồng nghiêng chặt răng, dường như đang nhẫn nhịn đau đớn cùng cực: “Đưa tôi... đi nhà vệ sinh...”

Chương 11

Nhà gì? Nhằm Cửu ngây người.

“Nơi để bài tiết!” Sở Cuồng gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nhanh...”

Nhằm Cửu lại ngẩn ra, thuốc X dược tính mạnh ông chủ hiệu thuốc võ ngực đảm bảo, thì ra... đối với Sở Cuồng lại là thuốc xổ mạnh...

Đồ bán thuốc giả khôn kiếp!

Không cho Nhằm Cửu nghĩ thêm, bàn tay níu cổ tay Nhằm Cửu của Sở Cuồng siết chặt, hắn không nói nên lời nữa, Nhằm Cửu vội nói: “Chàng buông ta ra đã, ta để bô dưới giường đó, ta lấy ra cho chàng. Chàng mắc quá thì cứ ở đây...”

“Không... không thể hiểu nổi!” Sở Cuồng nhìn con đau quần quai trong bụng, “Đây rõ ràng là chỗ ngủ! Làm sao có thể...” Chưa dứt lời, hắn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt càng khó coi hơn, “Cô nói mấy ngày nay tôi ngủ trên chiếc giường có giấu bô ở dưới sao?” Hắn như sắp phát điên.

Nhằm Cửu gãi đầu: “Có gì không đúng sao?”

Cầm Sở Cuồng co giật một hồi, hắn gần như nghe thấy được con người xưa nay luôn khắc chế của mình đang gào thét trong lòng, không đúng! Vô cùng không đúng! Trong vật bài tiết có bao nhiêu bệnh khuẩn các người không biết sao! Là nguồn sinh trưởng của bao nhiêu bệnh khuẩn truyền nhiễm các người không biết sao! Tại sao còn có thể trấn tĩnh như vậy! Tại sao còn có thể điềm nhiên hỏi hắn “Có gì không đúng sao?”!

Có chỗ nào là đúng đâu!

Tình cầu này không bình thường! Những con người này đều không bình thường!

Bụng lại quặn đau, sắc mặt Sở Cuồng tái xanh, hấn dùng tinh thần mạnh mẽ để khắc chế, “Tôi muốn ra ngoài...” Giọng hấn hơi run rẩy, “Những chuyện khác khoan hãy nói, đưa tôi đi...”

Nhắm Cửu gần như vác Sở Cuồng vào nhà xí, vừa đến cửa, hấn vô thức sờ lên người, nhưng phát hiện lúc này hấn đang mặc y phục rộng rãi Nhắm Cửu tìm cho mình, toàn thân hấn cứng lại: “Mặt nạ cách ly hạt của tôi đâu rồi...”

Nhắm Cửu tuy không thể hiểu nổi sự cố chấp của hấn ở một số phương diện, nhưng tình huống này rồi mà hấn còn có thể chú ý đến những thứ đó, chắc là đồ quan trọng lắm, Nhắm Cửu nói: “Chắc ở trong phòng, ta đi lấy cho chàng.”

Sở Cuồng nhìn một hồi, cuối cùng hít một hơi thật sâu, kéo cửa nhà xí xông vào, cửa gỗ “két” một tiếng khép lại, bên trong truyền ra giọng nói hình như đang bóp mũi của hấn: “Không cần đâu.”

Sở Cuồng ra ngoài hành quân xưa nay chỉ bài tiết nước tiểu chứ không đại tiện, vì viên dinh dưỡng nồng độ cao sẽ hoàn toàn được cơ thể hấp thu, biến thành dưỡng chất và năng lượng, không sản sinh bất kỳ chất thải nào, nên đương nhiên không cần bài tiết. Nhưng lúc này, cuộc đời đã được quy hoạch đầy đủ của hấn lần đầu tiên bị đau bụng một cách ngoài ý muốn.

Khi hấn giải quyết xong lần đầu, bước ra khỏi nhà xí tràn ngập bệnh khuẩn kia, hấn tưởng ác mộng đáng sợ này đã kết thúc, nhưng không ngờ đây mới chỉ là khởi đầu...

Hấn trên ói dưới tiêu bị giày vò cả đêm.

Giờ Mão trời sáng, Sở Cuồng cuối cùng được Nhắm Cửu dìu lấy, nằm lên chiếc giường thuộc về mình, so với nhà xí, chiếc giường ấm áp sạch sẽ này thật giống thiên đường. Sở Cuồng thờ dài, nghiêng người nằm lên.

Tiếng kêu âm ỉ trong bụng rớt cuộc cũng lắng xuống, quàng xanh dưới mắt hấn càng rõ ràng hơn trong ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu vào cửa sổ, môi khô nứt không còn huyết sắc.

Nhắm Cửu đắp chăn cho hấn, một lúc sau mới hỏi một câu: “Vẫn ổn chứ?”

Làm sao mà ổn được...

“Tôi cho rằng hiện tại xác suất tử vong của tôi là bảy mươi phần trăm.” Giọng Sở Cuồng khản đặc, “Nếu tôi bất hạnh hi sinh, phiền các hạ nhất định bảo quản đồ đạc của tôi thật kỹ, sau này nhất định có đồng đội của tôi đến tìm cô lấy di vật...”

“Chàng đau bụng tuy có hơi đáng sợ một chút, nhưng làm sao mà chết được chứ, bây giờ trần trời cũng khoa trương quá rồi đó.”

Mặt Sở Cuồng xám xịt: “Chuyện gì cũng phải dự tính tình huống xấu nhất. Không... chết có khi lại không phải là tình huống xấu nhất hiện nay.” Sở Cuồng một mình lẩm bẩm, “Ồ quý tinh cầu thật sự quá đổi lạ lùng, nói không chừng tôi

sẽ rơi vào trạng thái sống dở chết dở, khắp người thối rữa nhưng lại không tự sát được... Nếu là tình huống đó xin các hạ nhất định phải giúp tôi.”

Ở đây rốt cuộc khiến hấn tuyệt vọng đến mức nào vậy...

Nhằm Cửu nuốt nước bọt, do dự một lúc rồi nói: “Xin lỗi, khiến chàng chịu khổ như vậy...”

Sở Cuồng lắc đầu: “Không phải lỗi của các hạ.” Hấn tái mặt nghiêm túc phân tích như thường ngày, “Tôi đoán trong khí quyển của quý tinh cầu có loại nguyên tố nào đó mà tôi không thể nào phát hiện ra được, nó khiến cơ thể tôi hoặc khiến được vật biến chất lên men dẫn đến thảm kịch hôm nay. Trước mắt không thể nào tập hợp số liệu chính xác nên không xác nhận được, nhưng điều duy nhất có thể xác nhận là năng lực miễn dịch của cơ thể tôi gần đây đã sút giảm, nên bị độc tố trong khí quyển xâm nhập, ngoài ra, điều này cũng cho thấy gần đây tôi dự đoán tình hình quá mức lạc quan, không dự phòng đầy đủ các phương diện, lơ là...”

“Không... Không liên quan gì tới mấy chuyện đó hết.” Nhằm Cửu ngắt lời hấn, cẩn thận nhìn hấn mấy lần, gãi đầu nói, “Thật ra là ta bỏ thuốc... thuốc ấy trong viên thuốc của người.”

Sở Cuồng nghe xong lời này, ánh mắt dừng trên mặt Nhằm Cửu hồi lâu cũng không dời đi: “Cô hận tôi trước đó đã giết mấy sinh vật phi nhân hình trong sơn trại các người sao?” Hấn nhíu mày, “Lúc đó tôi không biết các người coi đó là thức ăn, tôi cho rằng chúng có tính uy hiếp, tôi đang giúp các người mà. Kẻ không biết không có tội, các hạ không nên hận tôi như vậy.”

“Không phải, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện đó hết... Chàng hiểu sai rồi, không phải ta bỏ thuốc độc cho chàng, là thuốc X.”

Sở Cuồng ngẩn ra hồi lâu rồi mới nghi hoặc hỏi: “Có ý nghĩa gì?”

Ý nghĩa? Làm chuyện này còn có thể có ý nghĩa gì nữa? Nhằm Cửu nói: “Xác định quan hệ, để chúng ta thân mật hơn, hoặc là một thủ đoạn chiếm hữu, đại khái là có ý nghĩa như vậy đó.”

Sở Cuồng lắc đầu, hấn tựa quây ngồi dậy, giống như hạ quyết tâm gì đó, ánh mắt kiên định nhìn Nhằm Cửu nói: “Kỳ vọng của các hạ đối với Sở Cuồng sẽ không thành và tuyệt đối không thể nào thành được.” Hấn nghiêm túc nói, “Tôi là sĩ quan cấp một thuộc hạm đội Húc Nhật, phục tùng tổ chức và thượng cấp, không thuộc quyền sở hữu của bất kỳ cá nhân nào, cho dù là người có kế ước hôn nhân cũng không thể chiếm hữu tôi, đó là một. Thứ hai, trước đó tôi đã từng nói rất rõ, kế ước hôn nhân của tôi và cô được ký kết ngoài ý muốn, tôi không muốn và cũng không thể có quan hệ với cô, chúng ta có thể dùng quan hệ hợp tác để thân mật hơn, thậm chí có thể thân mật ở một quan hệ xác định nào đó, nhưng tuyệt đối không thể dính líu đến quan hệ tình dục.”

“Nhưng mà...”

Sở Cuồng ngắt lời nàng, tiếp tục nói: “Thứ ba, cho dù hôm nay mưu kế của cô thành công thì cũng chỉ là thành công của hôm nay thôi, không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với phán đoán logic sau này của tôi. Tôi hối thúc các hạ sau này cùng tôi về tinh hệ Sâm Long giải trừ khế ước hôn nhân đa phần là nghĩ cho các hạ, tôi chỉ ở tinh cầu này chấp hành một nhiệm vụ ngắn hạn, sau khi nhiệm vụ kết thúc tôi sẽ rời đi, sau này sẽ không còn quan hệ gì với các hạ nữa, bởi vậy có khế ước hôn nhân đối với các hạ là một trói buộc rất lớn. Vì trong thời gian tồn tại khế ước hôn nhân, nếu các hạ có quan hệ với người không ký kết khế ước, sẽ khiến trong máu có cảm giác nóng rất nhất định.”

Điều này khiến Nhắm Cửu rất bất ngờ, nàng lạ lẫm sờ môi mình. Sở Cuồng trình trọng nói: “Nếu sau này cô kiên trì không chịu giải trừ khế ước với tôi thì tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng đó là một quyết định sẽ gây nhiều tiếc nuối với cả hai bên. Cuối cùng...” Sở Cuồng thờ đốc, “Với bộ dạng hiện giờ của tôi, cô bỏ thuốc... thật sự có ý nghĩa sao?”

Bỏ thuốc khiến Sở Cuồng thành ra như vậy thật ngoài dự liệu của Nhắm Cửu, nàng trầm ngâm một hồi, lấy y phục mang tới cho Sở Cuồng, sau đó lấy hộp đựng thuốc, mở ra đưa cho hắn xem: “Vậy phải làm sao đây, thuốc trong hộp này của chàng bị ta rải thuốc X hết rồi.”

Ánh mắt Sở Cuồng cứng đờ nhìn thuốc trong hộp, sau khi yên lặng hồi lâu, hắn nhẹ giọng hỏi: “Các hạ hận tôi đến mức nào vậy?”

Nhắm Cửu phẩy tay: “Ta thật lòng yêu chàng.”

Một ngày mới, ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, sau tiếng gà gáy chó sủa, nam nhân nằm trên giường hít một hơi thật sâu nói: “Sau hành vi không lý trí của các hạ, viên dinh dưỡng không thể tiếp tục dùng nữa, không có nguồn dự trữ khác, bởi vậy bây giờ phải thay đổi kế hoạch.” Sở Cuồng nhìn Nhắm Cửu, “Trong trạng thái đói khát, tôi có thể giữ được năng lực hiệu quả cao trong ba ngày, hôm nay cơ thể quá yếu, cần phải nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta phải nhanh chóng lấy máy bay về, vì kế hoạch thay đổi, sau khi lấy được máy bay tôi sẽ lập tức trở về tinh hệ Sâm Long, nếu cô bằng lòng phối hợp giải trừ khế ước hôn nhân với tôi, vậy ngày mai sau khi lấy lại máy bay hãy cùng tôi về tinh hệ Sâm Long...”

Nhắm Cửu vội lắc đầu: “Ta không bằng lòng.”

“Tôi cũng đoán được.” Sở Cuồng không hề bất ngờ, giọng điệu bình thản tiếp tục nói, “Tôi sẽ một mình trở về hành tinh mẹ tiến hành bổ sung viên dinh dưỡng, sau đó tôi sẽ quay lại nơi này lần nữa, tiếp tục nhiệm vụ của tôi. Nhưng đến lúc đó tôi không đảm bảo còn có thể gặp cô nữa.” Sở Cuồng nghiêm túc nhìn Nhắm Cửu, “Cô có hiểu không? Bỏ lỡ cơ hội cùng tôi trở về tinh hệ Sâm Long lần này, chúng ta có thể sẽ mãi mãi không gặp nhau nữa, và mãi mãi không giải trừ được khế ước hôn nhân, đến khi một trong hai người đột ngột chết đi.”

Nhằm Cửu không thức thòi mà xa rời trọng điêm: “Tại sao nhất định phải đột ngột chết đi? Không thể chết yên lành sao...”

Sở Cuồng không đếm xỉa đến nàng: “Các hạ vẫn muốn làm theo ý mình sao?”

Nhằm Cửu nghĩ một lúc, “Ngày mai xem sao đã, dù sao bây giờ nói cũng vô ích.” Nàng lắc lắc cổ, “Hầu hạ ngươi cả đêm ta cũng mệt chết rồi, ta phải đi ăn sáng sau đó về ngủ một lúc đã.” Nàng vừa ngáp vừa bước ra khỏi cửa.

Sở Cuồng một mình trong phòng dựa vào đầu giường lẩm bẩm: “Hành vi không có kế hoạch không có quy luật trình tự gì cả này thật khiến người ta nghiên răng căm hận ...”

Nữ nhân khiến hắn căm hận trở về phòng mình, nằm ngửa ra rồi nhắm mắt, khò khò ngủ thiếp đi.

Mặt trời mọc phía Đông lặn phía Tây, chớp mắt lại sắp đến lúc mặt trời xuống núi, Nhằm Cửu ở trong trại tự làm mấy món chuẩn bị ăn cơm, dưới núi Chi Lương, trong trấn Chi Lương, có một tiểu viện nhỏ cũng bốc lên khói bếp, Tướng Đệ tỷ tỷ của Nhằm Cửu đang nấu cơm chờ tướng công làm quan sai ở Huyện nha trở về như thường lệ.

Nhưng hôm nay cứ chờ mãi, chờ đến khi sao treo đầy trời rồi mà tướng công nhà mình vẫn chưa về, thức ăn trong nồi hâm đi hâm lại đã mấy lần. Lúc đêm khuya dần, cuối cùng cũng có người xách lồng đèn trở về nhà, Tướng Đệ còn chưa kịp hỏi câu nào đã thấy tướng công mặt mũi tái nhợt vội vã vào nhà.

Tướng Đệ kỳ quái nhìn hắn, Ngô Lâm vội vã kéo nàng vào nhà, khóa chặt cửa phòng, sắp lại bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Đại sự không hay rồi, Khâm sai đại nhân điều tra đến huyện chúng ta rồi, biết trên núi Chi Lương có một ổ thổ phỉ, ngài ấy và Huyện lệnh đang thương lượng chuyện đi diệt phỉ đó!”

Tướng Đệ vừa nghe đã kinh hoàng thất sắc: “Nhà mẹ thiếp tuy xuất thân thô phỉ nhưng chưa từng làm chuyện gì thất đức hết! Mấy năm nay mọi người cơ bản cũng thật thà yên phận, tại sao phải tiêu diệt?”

“Hình như là Khâm sai này nôn nóng lập công, vốn định điều người từ Kinh thành đến diệt phỉ, kết quả là ngài ấy cảm thấy nửa tháng quá lâu nên đột ngột thay đổi thời gian rồi, trực tiếp điều binh trong quận đến luôn, nói là tối mai sẽ đi diệt phỉ đó!”

Sắc mặt Tướng Đệ đã hoàn toàn tái nhợt: “Vậy phải làm sao đây! Cửu muội còn ở trên núi, nó còn kế thừa vị trí Trại chủ nữa, đến lúc đó nếu bị bắt thật... vậy... vậy chẳng phải sẽ bị chém đầu sao?” Nàng không ngồi yên được nữa, “Không được, thiếp phải đi cho họ biết, bảo họ hôm nay phải chạy nhanh.”

“Bây giờ đang giới nghiêm đó! Nàng không thể ra ngoài!”

“Vậy sáng mai thiếp sẽ đi.”

Nàng nhìn sắc trời bên ngoài, lòng như lửa đốt, chỉ mong trời có thể sáng thật nhanh.

Lúc gà còn chưa gáy Sở Cuồng và Nhậm Cửu đã thu xếp chuẩn bị xuất phát đi Huyện nha. Sở Cuồng mặc y phục đen của mình, khoác y phục to rộng của thổ phi Át bên ngoài. Đầu dùng dây vải quấn mấy vòng, bộ dạng như sắp đi làm việc nặng nhọc.

Nhậm Cửu giúp hấn chỉnh sửa dây vải trên đầu, vỗ vỗ vai hấn: “Được rồi, chúng ta nhân lúc còn chưa hết giới nghiêm mà vào trấn đi, lúc này vẫn còn tối, quan binh tuần tra cũng lười biếng, lúc chúng ta đến Phủ nha thì người làm việc ở đó vẫn chưa tới, nô bộc của Huyện lệnh cũng chưa tỉnh, là thời gian tốt nhất để trộm đồ.”

Sở Cuồng nhíu mày: “Hình như cô có vẻ hiểu rõ lắm?”

“Ta có một tỷ tỷ gả cho tướng công làm quan sai ở Huyện nha, lúc tỷ ấy về nhà thỉnh thoảng có nhắc đến công việc của tướng công.” Nàng xem xét y phục Sở Cuồng mấy lần, “Ta nói có chỗ không ổn mà, thì ra là mặc vạt áo qua trái rồi.” Nàng vừa lẩm bẩm vừa nâng hai tay Sở Cuồng lên, cời thắt lưng hấn ra.

Bên trong Sở Cuồng còn mặc bộ y phục đen bó sát của hấn, bởi vậy không cảm thấy có gì không đúng, hơn nữa mấy ngày nay hấn cũng bất tri bất giác quen với tiếp xúc của Nhậm Cửu rồi, bao gồm động tác lúc nàng cời thắt lưng gần như dán cả người vào người hấn.

Nhậm Cửu mặc lại y phục cho hấn, đưa hấn xuống núi lên vào trong trấn, tìm đến Huyện nha, lúc họ đang leo tường vào trong Huyện nha thì tam tỷ của Nhậm Cửu đang vội vã ra khỏi trấn, đi về hướng Sơn trại.

Chương 12

“**C**hàng có biết cái trứng đó ở đâu không?”

Lúc leo tường vào Huyện nha, Nhậm Cửu mới nghĩ đến vấn đề có tính quyết định này, trước đó quên mất là vì dọc đường biểu hiện của Sở Cuồng quá tự tin, giống như hấn vừa xuất hiện thì quả trứng cực lớn kia sẽ tự động tránh được tai mắt người khác, âm thầm lăn đến bên chân hấn.

Sở Cuồng nghiêm túc: “Không có vấn đề gì, tín hiệu máy nhận dạng của tôi liên thông với máy bay, máy nhận dạng có thể phát xung điện trong não tôi đến máy bay và thu về hồi đáp chính xác.” Hấn vừa nói vừa ấn vào mi tâm mình, “Chỉ cần khởi động chức năng nhận...” Ngón tay cách mi tâm chừng một tấc, Sở Cuồng khựng lại.

Trước đó hình như... hấn đã bỏ qua một vấn đề vô cùng quan trọng.

Nhậm Cửu bên cạnh chớp mắt nhìn hấn.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Sở Cuồng im lặng chuyển ngón tay về hướng khác, chọc vào mi tâm Nhắm Cửu, nghiêm túc hỏi: “Cô có cảm giác gì không?”

Nhắm Cửu cũng nghiêm túc: “Nếu chàng cứ chọc mãi như vậy nói không chừng ta sẽ có chút cảm giác.”

Sở Cuồng vỗ trán: “Là tôi sơ suất, quên mất máy nhận dạng đã bị cô...” Sau một tiếng than ngắn, Sở Cuồng nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình. Mấy ngày nay những lúc muốn tự mình kết liễu thật quá nhiều rồi, chút bất ngờ nhỏ nhỏ này đối với hắn vốn không là gì cả, “Kế hoạch thay đổi, chúng ta cần tìm một người của địch để tìm nơi cất giấu vật mục tiêu.”

Bốn phía chỉ nghe thấy tiếng đom đóm đêm thu, Nhắm Cửu nói: “Chẳng phải chúng ta chọn lúc không có ai xuất hiện sao? Đi đâu tìm người đây?”

Sở Cuồng vênh tai lắng nghe: “Bên này có động tĩnh, đi theo tôi.”

Lần mò trong bóng tối bước vào một tiểu viện, Nhắm Cửu đi sau nghe được “động tĩnh” mà Sở Cuồng nói lập tức đỏ mặt, vội kéo cánh tay hắn: “Loại... loại động tĩnh này, chàng chắc là chúng ta vào lúc này không thất đức sao?” Tiếng thở kèm theo tiếng kẽo kẹt chấn động của giường, cho dù do gan như Nhắm Cửu cũng không kìm được xấu hổ, thường ngày nàng chỉ nói trên miệng, nhưng đến khi thực tế gặp phải thì vẫn hơi bẽn lèn.

“Theo giọng nói mà phán đoán thì nam giới là con trai khôn kiếp của Huyện lệnh lúc trước cướp phụ nữ đã có chồng, nơi này là phòng riêng, tự ý xông vào nhà dân là tội nặng, nhưng xét đến tình huống thực tế, tôi và đối phương có thể coi là quan hệ đối địch, có thể sử dụng hành động tác chiến, để lấy được thông tin quan trọng, hành động hôm nay không bị coi là phạm tội.” Sở Cuồng nhìn Nhắm Cửu, “Thất đức mà cô nói đó, ý nghĩa không rõ, về mặt logic không thể nào ngăn chặn hành động lấy thông tin của tôi.”

“Không... Chàng nghĩ nhiều rồi, ta chỉ cảm thấy chúng ta xông vào như vậy sẽ rất ngượng...”

“Họ rất ngượng?” Sở Cuồng lắc đầu, “Đó là cảm xúc của phe địch, không thể nào tạo thành tổn thương thực chất với tôi.” Nói xong, hắn không nói thêm một lời, âm thầm bước đến bên cửa, không phát ra một tiếng động nào, lén vào phòng như một bóng ma, Nhắm Cửu rón rén theo phía sau, Sở Cuồng chui đến bên giường, giở rèm lên, nữ nhân đang vô cùng đắm đuối bỗng hít một hơi lạnh, còn chưa kịp phát ra thanh âm nào, Sở Cuồng đã kéo tóc Lưu côn đồ lôi hắn dậy, dùng tay chém vào cổ nữ nhân, nàng ta trợn mắt ngất đi.

Sở Cuồng ấn Lưu côn đồ xuống bên giường, một tay bịt miệng hắn, một tay lấy vũ khí kê vào gáy hắn: “Hai chuyện, thứ nhất, không được la.” Lưu côn đồ hoảng sợ trợn mắt, gật đầu liên tiếp, “Thứ hai, cho tôi biết vật hình tròn màu trắng mang về từ sơn trại núi Chi Lương để ở đâu trong Huyện nha?”

Sở Cuồng buông lỏng miệng hẳn, Lưu côn đồ run giọng nói: “Đã... đã bị chuyển đi lâu rồi... Hai ngày trước đã bị đưa đến Kinh thành trong đêm rồi...”

Sở Cuồng nhú mày im lặng.

Lưu côn đồ thấy biểu hiện của hẳn, lập tức sợ hãi run rẩy: “Tráng sĩ, tráng sĩ! Chuyện này không liên quan đến ta đâu! Người bắt bọn ta kéo quả cầu đỏ đi là Khâm sai đại nhân, bắt bọn ta chuyển quả cầu đỏ đi cũng là Khâm sai đại nhân, bắt bọn ta giết người trong sơn trại diệt khẩu cũng là Khâm sai đại nhân, thật không liên...”

“Người nói cái gì?”

Nhằm Cửu ở phía sau đang nghe bỗng chui lên phía trước, hất Sở Cuồng ra, bốp cổ Lưu côn đồ: “Người vừa nói gì?”

Lưu côn đồ ngây người: “Là Khâm sai đại nhân.”

“Muốn diệt khẩu gì?”

“Trại thổ phi trên núi Chi Lương đó...”

Nhằm Cửu chỉ thấy máu khắp người mình lạnh đi, nàng lập tức không màng gì nữa, quay người chạy ra khỏi phòng. Sở Cuồng muốn kéo nàng lại cũng không kịp, chỉ đành đè nén tâm trạng, tiếp tục hỏi: “Kế hoạch tác chiến của các người thì sao?”

“Ta... ta không biết.”

Ánh mắt Sở Cuồng hung dữ đến mức khiến Lưu côn đồ sợ hãi tè ra quần, “Ta thật sự không biết, lúc họ nói ta không nghe kỹ! Chi... chỉ nhớ mang máng là họ nói lên từ phía Tây...”

“Bao nhiêu người? Thời gian thì sao?”

“Châu quận đại khái đã điều ba trăm người đến. Vốn... vốn định tối mai mới ra tay... Nhưng binh của Châu quận điều động đã đến hôm qua rồi, Khâm sai đại nhân bèn thay đổi thời gian. Lúc... lúc này chắc đã lên đó rồi.”

Sở Cuồng bỗng nhớ đến cảnh tượng mọi người vây quanh đồng lửa cười nói tối qua, còn sự bình yên khi Nhằm Cửu đuổi theo thổ phi Giáp quanh đám người trong ánh nắng, sắp bị phá vỡ rồi sao... Sắc mặt hẳn lạnh đi, đưa tay đánh ngất Lưu côn đồ, quay người ra khỏi cửa, Nhằm Cửu đã chạy mất dạng từ lâu, lòng Sở Cuồng không biết tại sao bỗng hơi phập phồng, hẳn hít thở thật sâu để mình khôi phục sự bình tĩnh thường ngày.

Lúc này nguy trạng đã vô ích, hẳn cởi chiếc áo to rộng kia ra, nhẹ giọng nói: “Theo dõi máy nhận dạng.”

“Khởi động theo dõi máy nhận dạng.” Giọng nữ không hề có cảm xúc vang lên, “Xác định mục tiêu máy nhận dạng, khởi động hệ thống dẫn đường hồng ngoại.”

Trong mắt phải của Sở Cuồng dường như có rất nhiều kí hiệu lướt qua, tiếp đó mắt hẳn lóe lên một vệt sáng đỏ, người ngoài không thấy, nhưng Sở Cuồng có thể nhìn thấy một đốm sáng màu đỏ kéo dài về phía trước, xuyên qua không biết bao nhiêu vách tường dừng lại trên người Nhẫm Cửu.

Hắn theo chỉ dẫn của ánh sáng đỏ tung mình nhảy qua tường, đi về phía Nhẫm Cửu.

Nhẫm Cửu hoảng loạn chạy ra khỏi tiểu viện, còn chưa ra khỏi Huyện nha đã gặp một nô bộc vừa tỉnh, nô bộc lập tức hét lên, ba tên hộ viện xông ra vây lấy Nhẫm Cửu, đang lúc lòng như lửa đốt, trên bức tường phía sau đột nhiên xuất hiện một nam nhân hắc y, giống như thiên binh từ trên trời giáng xuống, ôm lấy eo Nhẫm Cửu vác lên vai, tay chân nhanh nhẹn xử lý ba tên hộ viện, tức tốc trèo lên một bức tường khác, nhảy ra khỏi Huyện nha.

Người bên trong nhìn đến ngậy ngốc, đến khi sự tĩnh lại đuổi ra cửa lớn thì bên ngoài đã không còn ai.

Sở Cuồng vác Nhẫm Cửu chạy một đoạn đường dài, dần xóc đến mức khiến Nhẫm Cửu suýt ói, vội vã bảo Sở Cuồng đặt mình xuống, nghiêm túc nhìn hẳn nói: “Chỗ ta xảy ra một chuyện rất xui xẻo, bởi vậy không lo đến người được nữa, người không cần theo ta, muốn đi đâu thì đi đi...”

“Tốt lắm.” Sở Cuồng ngắt lời nàng, kéo tay Nhẫm Cửu đi về phía trước, “Vừa rồi thông qua thám vấn biết được rằng kế hoạch tác chiến của kẻ địch đã hoàn tất, hơn nữa tác chiến đã bắt đầu rồi, số lượng kẻ địch ước chừng ba trăm, dự định tấn công lên núi từ rừng cây du phía Tây, còn phe ta thông tin bất tiện, trước mắt chỉ có hai người chúng ta biết tình hình địch, nhân số của địch và ta cách nhau quá xa, nhưng với sức tôi có thể toàn lực không chế kẻ địch, vấn đề duy nhất là làm sao về được sơn trại trước chúng.” Hẳn quay đầu nhìn Nhẫm Cửu, “Biết đường tắt không?”

Nhẫm Cửu ngẩn ra nhìn hẳn: “Chàng... định cùng bọn ta liều mình với ba trăm người sao?”

“Không thành vấn đề, với trình độ tác chiến của quý tinh cầu thì tôi hoàn toàn có thể tiến hành áp chế ba trăm người của phe địch.”

Ánh mắt Nhẫm Cửu ngậy ngốc dừng trên mặt Sở Cuồng, một lúc sau, nàng xoay tay giữ lấy cánh tay Sở Cuồng: “Còn không đi mau!”

Nhẫm Cửu biết một con đường tắt về sơn trại, chỉ là từ khi nàng hiểu chuyện đến nay chưa từng thấy ai về theo đường đó.

Ở mặt kia của núi Chi Lương do vô số vách núi dựng đứng tạo thành, nước hồ ở hậu sơn nối tiếp nhau rơi xuống, hình thành vô số thác nước nhỏ, vách núi mọc đầy rêu, vô cùng trơn trượt, cho dù là đại hiệp biết phi thân trèo tường trong truyền thuyết e là cũng khó trèo lên được. Nhưng đó là đường gần nhất để về sơn trại.

Nhằm Cửu nói rõ tình hình với Sở Cuồng, Sở Cuồng không hề nhú mày đã đáp ngay: “VẬY ĐI HƯỚNG ĐÓ.”

Nước trên núi chảy xuống thành một con sông nhỏ ngoài trần Chi Lương, Nhằm Cửu đứng dưới sông ngẩng đầu nhìn lên, lúc này, trời đã mờ mờ sáng, nước bốc hơi lên thành một màn sương chắn mắt tầm nhìn, Nhằm Cửu vốn không nhìn rõ hình dạng vách núi bên trên.

“Chúng ta thật sự đi lên từ đây sao?” Nhằm Cửu tỏ vẻ nghi ngờ.

Sở Cuồng ngẩng đầu nhìn lên trên, không đếm xỉa đến nàng. Nhằm Cửu lờ mờ thấy trong mắt hắn có ánh sáng đỏ kỳ quái đang nhấp nháy, không lúc sau, hắn nói: “Không thành vấn đề.” Nói xong, hắn lấy trong y phục ra một chiếc đĩa hình tròn, nhắm lên trời, Nhằm Cửu chỉ nghe “bụp” một tiếng, còn chưa kịp nhìn rõ thì chiếc đĩa trong tay Sở Cuồng đã khuyết một miếng hình bán nguyệt. Sở Cuồng kéo kéo chiếc đĩa tròn trong tay, lúc này Nhằm Cửu mới nhìn rõ, có một sợi dây mảnh như tơ nhện từ trong đĩa kéo dài lên trời.

“Đây là cái gì nữa?”

“Dây kéo.” Sở Cuồng đáp ngắn gọn, hắn ấn chiếc đĩa vào eo mình, chỉ nghe “cách” một tiếng, Sở Cuồng cúi người xuống, “Được rồi, lên lưng tôi đi.”

Đầu óc Nhằm Cửu mờ mịt, nhưng vẫn y lời trèo lên lưng hắn, tay vừa vòng qua cổ hắn, một câu “Làm gì vậy?” còn chưa kịp hỏi, Sở Cuồng đã nói: “Ôm chặt vào.” Sau đó đưa tay ấn nhẹ vào chiếc đĩa.

Nhằm Cửu bỗng thấy sợi dây kéo dài lên núi từ từ căng ra trong màn sương. Lòng nàng đột nhiên dậy lên một dự cảm không hay: “Lẽ nào... người muốn chúng ta theo sợi dây này trèo lên?”

“Đương nhiên không phải.” Câu phủ quyết kiên định này lại không khiến Nhằm Cửu nhẹ nhõm, vì Sở Cuồng nói tiếp, “Nó sẽ kéo chúng ta lên.”

“Cái...” Một lực kéo cực mạnh ập tới, hai người nhanh chóng được kéo lên không trung, xông lên khỏi con sông nhỏ như một mũi tên bắn vào màn sương, kéo theo tiếng hét của Nhằm Cửu lên cao: “... gì á á á á!”

Hai người rời đi quá nhanh nên không nhìn thấy, một đạo sĩ áo xanh đang ngủ dưới gốc cây bên sông bừng mở mắt, ngẩng đầu nhìn hướng hai người rời đi, chép chép miệng: “Ai ôi, yêu nghiệt phương nào đây?”

Hai con yêu nghiệt đã bay lên không trung. Nước mắt Nhằm Cửu tung tóe khắp trời, cánh tay dùng lực đến rút gân, lúc gần như sắp siết chết Sở Cuồng, cuối cùng Sở Cuồng cũng giảm tốc độ. Có sợi dây trên eo kéo lên, đôi lúc hắn lại đập vào chỗ lồi ra của vách núi để mượn lực, tiếp tục tiến lên trên.

Hai chân Nhằm Cửu quắp chặt vào eo Sở Cuồng, ôm lấy hắn như một con gấu túi, đầu vùi chặt vào hõm cổ hắn, nhưng cho dù là vậy cơ thể của Nhằm Cửu cũng không ngừng run rẩy.

Sở Cuồng liếc nhìn cái đầu đang vùi vào cổ mình: “Cô gần phải rèn luyện gan dạ.”

“Loại gan dạ này rèn để làm gì...” Nhắm Cửu run rẩy nói, “Ta đâu có phải là người chim.”

“Sau này cô phải cùng tôi trở về tinh hệ Sâm Long, cảm giác mất trọng lực và siêu trọng lực sẽ càng mạnh hơn.”

Nhắm Cửu lấy đầu ra khỏi cổ hắn: “Ta đồng ý về với chàng lúc nào chứ!”

Sở Cuồng dừng lại trên vách núi. Gió vù vù thổi qua mặt Nhắm Cửu khiến sắc mặt nàng khẽ tái xanh, bên trái là nước chảy ào ạt, bên phải là cỏ mọc ra từ vách núi, bên dưới là đá phủ tầng tầng rêu xanh, nàng ôm Sở Cuồng chặt hơn, lập tức chấp nhận nói: “Ta vừa mới quyết định đồng ý trở về cùng chàng rồi.”

Vậy là Sở Cuồng lại tiếp tục trèo lên: “Không phải tôi uy hiếp các hạ.” Hắn giải thích, “Chỉ vì các hạ đã nuốt máy nhận dạng của tôi, máy bay phải nhờ vào máy nhận dạng mới có thể khởi động, bởi vậy đây là tình huống bức bách.”

“Ừ, dù sao kết quả là phải cùng chàng trở về.”

Sở Cuồng im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Xin lỗi.” Hắn nhìn về phía đích, giọng khẽ trầm đi, “Vi tôi đến đây đã khiến các hạ gặp nhiều phiền phức, hạn chế tự do của cô, ảnh hưởng đến trại của cô, cuối cùng e là còn phải phiền các hạ đi xa, thật sự xin lỗi.”

Nhắm Cửu nghiêng đầu nhìn hắn, mặt trời lên từ phía Đông, nắng sớm phủ thêm một tầng ánh sáng lên gương mặt hắn, ở nơi không ai có thể làm phiền này, hắn thần sắc nghiêm túc nói: “Theo lý thì các hạ đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi phải toàn lực báo đáp. Nhưng thứ lỗi cho Sở Cuồng nói thẳng, kỳ vọng của các hạ cho dù hiện tại tôi có thể thỏa mãn nhưng chắc chắn cũng chỉ là lấp liếm cho xong, là không tôn trọng đối với chúng ta, bởi vậy nếu các hạ đối với tôi có nguyện vọng gì ngoài tình dục, tôi sẽ toàn lực thực hiện.”

Lúc nhảy lên khỏi vách núi, Sở Cuồng cũng vừa nói xong, Nhắm Cửu ngẩn ra nhìn hắn, lòng thầm nghĩ, nam nhân này đối với chuyện gì cũng đều vô cùng nghiêm túc, không hề có chút nguy tạo, bởi vậy hắn không thích thì thật sự là không thích, không hề thích một chút nào, nếu có một ngày có thể được hắn thích, vậy đó nhất định là thích hết lòng hết dạ, thật là một chuyện hạnh phúc biết bao.

“Sở Cuồng.” Nhắm Cửu nhẹ giọng gọi một tiếng, nhân lúc hắn quay đầu, nàng “chọt” một cái hôn lên miệng hắn, sau đó lớn tiếng nói, “Bây giờ đối với chàng ta chỉ có một nguyện vọng này thôi, bởi vậy chàng có thể làm được thì làm, không làm cũng phải cố gắng mà làm, ta sẽ giúp chàng.” Nàng nói vô cùng nghiêm túc, cũng giống như Sở Cuồng không cho nàng đường xoay chuyển, nàng cũng không hề chừa đường xoay chuyển, không hề rút lui mà chui vào tim Sở Cuồng.

Sở Cuồng nhìn nàng: “Các hạ sẽ thất vọng.”

“Vậy chúng ta chờ đó mà xem.”

Ánh mắt tiếp xúc, va vào nhau trong ánh nắng ấm áp. Giống như một trận kịch chiến, đôi bên đều vô cùng kiên định.

Lên khỏi vách núi chính là hồ nước hai người “tắm chung” hôm trước.

Lúc Nhắm Cửu xuống khỏi lưng Sở Cuồng thì tay chân đều nhũn ra, quay đầu nhìn xuống vách núi phía dưới, đầu nàng vàng vát, liên tục đi về phía trước ba bước, hắt hắt đầu nói: “Trời sáng rồi, chúng ta mau về trại đi.”

Sở Cuồng thu lại chiếc đĩa tròn, bước nhanh đến bên cạnh Nhắm Cửu: “Tình hình trên núi chưa rõ, cô đi phía sau tôi.” Nói xong hắn lại lấy ra một vật kim loại màu bạc kỳ quái, bên trên có ký hiệu màu đỏ, lần này giọng nữ trên người hắn lại nháy ra, cứng đờ nhắc nhở: “Vũ khí quân dụng cần nhận dạng thân phận.”

Hắn mặt không đổi sắc dùng ký hiệu màu đỏ trên vũ khí chạm nhẹ vào cánh tay Nhắm Cửu, nghe giọng nữ kia lại lên tiếng: “Nhận dạng thân phận thành công.”

Nhắm Cửu nhỏ giọng hỏi: “Thứ này lợi hại lắm sao?”

“Đương nhiên rồi, nhưng vũ khí này chỉ khiến người bị bắn trúng toàn thân tê liệt trong vòng 72 giờ, không tổn hại đến tính mạng.”

Nghe ra cũng không phải lợi hại lắm, so với thứ biến người ta thành tro bụi trước đó cũng không nguy hiểm lắm... Nhắm Cửu còn đang thăm lăm lăm, bỗng Sở Cuồng nhíu mày, trầm giọng hét lên: “Cúi xuống.”

Nhắm Cửu theo phản xạ có điều kiện mà ôm đầu cúi xuống, lúc này, huấn luyện sự ăn ý của họ mấy ngày trước lại có ích bất ngờ.

Nhưng nào còn thời gian để họ cảm thán, có tên xé gió bắn đến, Nhắm Cửu bỗng cảm thấy vai ấm lên, có một vòng tay ôm chặt lấy nàng, cho nàng cảm giác an toàn...